

Érdi Járásbíróság
Érd
Szabadság tér 7-8.
2030

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 02066-2 / 2023		
Érkezett: 2023 OKT 13.		
Érkezés módja		
☐ POSTÁN	☐ @	☐ EGYÉB:
Példány:	Melléklet:	Kezelőiroda:

Ügyszám: 8.P.20.907/2020

Az első fokon eljáró Érdi Járásbíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

2023 AUG. 18

Érk. módja: postán / egyénileg / személyesen / taxon / e-mailen

Példány: Melléklet: Aláírás:

Ügyszám: 8P 20907/2020

Alulírott

az alkotmányjogi panaszt benyújtó és a hivatalos iratok átvételére jogosult meghatalmazott jogi képviselő:

Dr. Farkas Ádám kamarai jogtanácsos

Indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló

2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a peres eljárás során másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék 4.Pf.20.959/2022/6. számú ítéletének és a Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzésének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Indokolás

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az Indítványozó követelése az Indítványozó jogelődje a [REDACTED] és az Alperes, mint adós között 2008. augusztus 12. napján létrejött gépjármű-finanszírozási kölcsönszerződésből ered, amelyet az eredeti jogosult beolvadással létrejött jogutódja a [REDACTED] Bank Zrt. nem fizetés okán 2016. február 22. napján azonnali hatállyal felmondott. A [REDACTED] Bank Zrt. az adóssal szemben egyösszegben esedékessé és lejárttá vált követelését az Indítványozóra engedményezte 2019. november 14. napján.

Tekintettel arra, hogy az Alperes többszöri felszólításra sem fizette meg a fennálló tartozását, az Indítványozó fizetési meghagyásos eljárás megindítása mellett döntött.

Az indítványozó 2020. július 14. napján indított fizetési meghagyásos eljárást [REDACTED] kötelezettel [REDACTED] szemben. A fizetési meghagyásos eljárás során eljáró [REDACTED] közjegyző [REDACTED] 31015/Ü/30629/2020/5. számú végzésével tájékoztatta Indítványozót arról, hogy a kibocsátott fizetési meghagyással szemben a kötelezett ellentmondással élt, így a fizetési meghagyásos eljárás perré alakult.

Az ellentmondásra tekintettel Indítványozó keresetlevelet nyújtott be, az Alperes lakóhelye alapján illetékes Érdi Járásbírósághoz. Az elsőfokú bíróság az Indítványozó keresetlevelét befogadta, a peres eljárás a felek között megindult. Kereseti kérelmében az Indítványozó kérte az elsőfokú bíróságot, hogy kötelezze az Alperest 4.883.313,- Forint tőke és ezen összeg után 2019. november 14. napjától a kifizetés napjáig járó, 7,71% szerződéses kamat és a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének összegével megegyező mértékű késedelmi kamat, továbbá 335.674,- Forint lejárt késedelmi kamat, valamint felmerülő perköltségeinek megfizetésére.

Alperes a keresetlevél kézhezvételét követően ellenkérelmet terjesztett elő, melyben vitatta a kereset jogalapját, az árfolyamkockázati tájékoztatás megfelelőségét és így a kölcsönszerződés érvényességét, valamint állította, hogy a szerződés a Hpt. 213.§ (1) b) és c) pontjai szerint érvénytelen, valamint előadta, hogy a perbeli szerződés a 2015. évi CXLV. törvény hatálya alá tartozik, azonban a felperes nem tett azzal kapcsolatban tényállítást, hogy a felperesi jogelőd a szerződés forintra váltását kezdeményezte-e.

Felperes a válasziratában részletesen kifejtette álláspontját az Alperesi vitások vonatkozásában. Ezt követően Alperes továbbra is vitatta a felperesi követelés jogalapját tekintve, hogy nem kapott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, fenntartotta a szerződés deviza alapúsága és a Hpt. 213. § (1) bek. b) és c) pontja körében előadott vitatását, vitatta továbbá a kereset összegszerűségét a CHF alapú levezetés hiánya okán. Felperes az elsőfokú bíróság felhívására figyelemmel előkészítő iratában fenntartotta a válasziratában kifejtett álláspontját, továbbá előadta, hogy álláspontja szerint az alperes összegszerűségi vitatása, és a CHF alapú levezetés hiányára való hivatkozás nem tekinthető érdemi összegszerűségi vitatásnak. Alperes a 2021. október 05. napján megtartott perfelvételi tárgyaláson ellenkérelem változtatást terjesztett elő, melyben a szerződés érvényességét a Hpt. 213. § (1) bek. b) pontja alapján azokból is vitatta, hogy álláspontja szerint az árfolyamkülönbözet költségnek minősül a szerződés és üzletszabályzat rendelkezései szerint.

Az elsőfokon eljáró Érdi Járásbíróság az 8.P.20.907/2020/33. számú, 2022. július 12. napján kelt ítéletében a keresetet túlnyomórészt alaposnak találta és kötelezte Alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az Felperesnek 4.883.313,-Ft-ot, valamint ezen összeg után 2019. november 14. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamatot, 335.674,-Ft lejárt késedelmi kamatot, továbbá 543.996,-Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felek között CHF alapú, fix futamidejű, lakossági fogyasztási kölcsönszerződés jött létre. Az Érdi Járásbíróság megállapította továbbá, hogy a perbeli szerződésben elhelyezett árfolyamkockázati tájékoztatás kimerítette a világosság és érthetőség követelményét, így a szerződés

érvénytelensége ezen okból nem volt megállapítható. Az Érdi Járásbíróság ítéletének [39] bekezdésében kifejezetten utalt arra, hogy a perbeli szerződésben és az üzletszabályzatban azonos tartalommal elhelyezett árfolyamkockázati tájékoztatás a Kúria Jpe.I.60.015/2021/15. sz. jogegységi hatályú panaszhatározatában foglalt kiegészült elvi tartalomnak is megfelel. Az elsőfokú a szerződéskötés körülményeinek körében az alperes ■■■■■ tanú meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát mellőzte, figyelemmel arra, hogy alperes a személyes meghallgatása során akként nyilatkozott, hogy ■■■■■ sem hitelígénylés, sem a szerződéskötés során nem találkozott. Az alperes THM meghatározatlanságának körében tett vitatását a bíróság nem találta alaposnak, a bíróság az ítéletének [55] bekezdésében megállapította, hogy az ügyleti kamat és a THM között 1.02 % -os eltérés az árfolyamrészről adódik, aminek a tisztességtelenségét a DH törvények megállapították és rendezték, így a szerződésben feltüntetett meghatározása nem volt megtevésztő. A bíróság az alperes rHpt. 213. § (1) bek. b) pontját érintő „árfolyamkülönbözlet költség” vitatása vonatkozásában megállapította, hogy az árfolyamkülönbözlet nem költség, annak felmerülése és mértéke a pénzügyi tevékenységtől független, így az nem lehet a Hpt. 213. § (1) bek. b) pontja szerint szigorúan feltüntetendő költség. A bíróság az alperesösszegszerűségi kifogására figyelemmel megállapította, hogy önmagában az, hogy a felperesi jogelőd nem vezet deviza alapú nyilvántartást, még nem alapozza meg, azt, hogy az alperes nem deviza alapú szerződést kötött volna. A bíróság megállapította, hogy a felperes által csatolt hitel történeti kimutatás havi lebontásban táblázatos formában tartalmazta az alperes fizetési kötelezettségeit és az alperes teljesítéseit is. A táblázat tartalmazta az átszámításkor irányadó aktuális árfolyamot is, ennek megfelelően az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes kimutatása tartalmazta az átszámításhoz szükséges összes adatot, így nem osztotta az alperes azon vitatását, hogy a felperes a követelésének összegszerűségét kizárólag deviza alapú nyilvántartás alapján tudta volna igazolni, ugyanis az egyenleg a bázis árfolyam és aktuális árfolyamok ismeretében levezethető. A bíróság az ítéletének [61] bekezdésében megállapította, hogy felperes az Üzletszabályzat vonatkozó pontja alapján részletesen levezette az adott hónapokra kiterhelt árfolyamkülönbözlet összegére vonatkozó számítási módot, továbbá felperes hitel történeti kimutatás táblázata tartalmazta a törvényi elszámolás során jóváírt tisztességtelenül felszámított összeget is. A bíróság megállapította azt is, hogy a felperes által követelt 335.674,- Ft lejárt késedelmi kamattartozás összegét felperes a 18. sorszámú beadványában bizonyította. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy felperes hitelt érdemlően igazolta a követelését, így nem tartotta indokoltnak igazságügyi szakértő kirendelését a perben. A bíróság ítéleti indokolásának [65] – [66] bekezdéseiben kiemelte, hogy ugyanakkor a felperes 7,71% -os ügyleti kamatból és az ÜSZ 17.4. pontjában foglalt késedelmi kamatból álló keresetét nem találta alaposnak, álláspontja szerint a felmondást követően a szerződés szerinti ügyleti kamat felszámítására nincsen lehetőség, így ítéletében a tőketartozás összege után fizetendő kamatok mértékét a mindenkori jegybanki alapkamat összegének kétszeresében állapította meg.

Az elsőfokú ítélet ellen Alperes törvényes határidőn belül fellebbezést nyújtott be a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék részére, melyben elsődlegesen kérte, hogy az eljáró Érdi Járásbíróság ítéletét változtassa meg, másodlagosan az elsőfokon eljáró bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezésében előadta, hogy az Alperes az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást, azt, hogy deviza alapú szerződést kötött volna, vitatta, hogy a perbeli szerződés nem felelt meg a rHpt. 213.§ (1) a), b) pontjaiban foglalt követelményeknek, továbbá vitatta az összegszerűséget oly módon, hogy az F/24. számon csatolt kimutatás nem az MNB árfolyamokat tartalmazza, így az a tisztességtelennek minősített felperesi jogelőd árfolyamaival kalkulál.

Alperes a Fővárosi Törvényszék 72.Pf.631.621/2022/6. sz. ítélete alapján állította, hogy a felperesi jogelőd üzletszabályzatának 18.3.2., 18.3.3., 18.3.4. pontjai tisztességtelenek. Sérelmezte, hogy az elsőfokon eljáró bíróság [REDACTED] tanúként való meghallgatását mellőzte. Kérte a fellebbezésének tárgyaláson való elbírálását.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2023. február 7. napján kelt 4.Pf.20.959/2022/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság fellebbezett részét megváltoztatta, Felperes keresetét elutasította és kötelezte Felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg Alperesnek 1.139.965,- Ft első- és másodfokú perköltséget.

A Budapest Környéki Törvényszék szerint az elsőfokon eljáró Érdi Járásbíróság a tényállást helyesen állapította meg. A Törvényszék osztotta az elsőfokú bíróság THM körében tett megállapításait, azt, hogy az árfolyamkülönbözet nem minősül költségnek. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokon eljáró bíróság helyesen minősítette a perbeli szerződést deviza alapú kölcsönnek. Megállapította, hogy az elsőfokon eljáró bíróság helyesen mellőzte [REDACTED] tanúkénti meghallgatását, ugyanis alperes a személyes meghallgatása során nyilatkozott akként, hogy [REDACTED] az ügyletkötés során nem találkozott, így a másodfokú bíróság az írásban adott tájékoztatást tekintette irányadónak. Az írásban adott árfolyamkockázati tájékoztatásról a Törvényszék megállapította, hogy az megfelelő volt, a tájékoztatás alapján alperes mint általánosan tájékozott észszerűen figyelmes, körültekintő fogyasztó nem csak az árfolyamkockázat tényét és mibenlétét, de azt is felismerhette, hogy az kizárólag őt terheli, és a fennálló tartozása az árfolyamváltozások következtében jelentősen emelkedhet. A Törvényszék megállapította, hogy a felperesi jogelőd által írásban adott tájékoztatás teljesítette a világos és érthető megfogalmazás, illetve átláthatóság követelményét.

A másodfokú bíróság ugyanakkor nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy a felperes a követelésének összegszerűségét megfelelően bizonyította. A Törvényszék felperes korábbi nyilatkozataival és az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy az F/8 majd F/24. sz. alatt csatolt kimutatások a 2014. novemberi törlesztőrészletig a szerződés eredeti lefutását tartalmazza, azaz az eredeti szerződés szerinti árfolyamot. A Törvényszék alaptalannak találta a felperes azon hivatkozását, hogy az alperes a követelés összegszerűségét érdemben nem vitatta, tekintettel arra, hogy Alperes a 2022.01.18. napján tartott perfelvételi tárgyaláson hivatkozott arra, hogy a felperes hiteltörténeti kimutatása nem megfelelő, mert az a tisztességtelen árfolyamokkal kalkulál a DH törvényekbe ütközően, ezért a kimutatás a követelés összegszerűségének alátámasztására nem alkalmas. A törvényszék rámutatott arra is, hogy az alperes a 26. sorszámú beadványában sérelmezte továbbá azt is, hogy a felperesi kimutatás a devizában meghatározott tőkekövetelés alakulását nem tartalmazza. A Törvényszék kifejtette, hogy annyiban a felperes álláspontját osztja, hogy a szerződés deviza alapú jellegét nem érinti, hogy a felperes vezet-e a szerződés teljes fennállása alatt olyan nyilvántartást, amelyben a kölcsöntartozás összege folyamatosan CHF-ben kiszámításra kerül. A törvényszék álláspontja szerint ugyanakkor amennyiben az adós az elszámolást vitatja, a pénzintézetnek egyértelműen le kell tudnia vezetni a tartozást a CHF-ben meghatározott összegből.

A Törvényszék ítéletében szó szerint idézte a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) 3.§ (1) és a 2014. évi XL. törvény (DH2 tv.) 3. § (1) és (2) bekezdését. A Törvényszék ítéletének [41] bekezdésében kifejtette, hogy „Attól függetlenül, hogy a felmondásra a DH törvények hatálybalépése után került sor, - a szerződésből fakadó követelés elszámolására irányadóak a 4/2021 PJE határozatban foglaltak.”

A Törvényszék ítéletének [42] – [43] bekezdéseiben idézte a 4/2021 PJE indokolásának IV.5. és IV.6. pontjait, melyek és az idézett DH1 tv. 3.§ (1) bek. és DH2 tv. 3. § (1) és (2) bekezdése alapján álláspontja szerint a felperesnek olyan számszaki kimutatást kellett volna csatolnia, amely a szerződés megkötésétől kezdődően a szerződés tisztességes kikötéseit figyelembevéve vezetné le a felek közötti elszámolást, tehát nem a DH1 törvény folytán semmisnek minősült bázis árfolyammal, hanem az MNB árfolyam alkalmazásával mutatja ki az alperesi tartozást, számolja el az alperesi befizetéseket, az esetleges túlfizetést előtörlesztésként elszámolva. Felperes ugyanakkor a követeléseösszegszerűségének alátámasztására olyan kimutatást csatolt, ami 2014. novemberéig az eredeti szerződés lefutása szerinti összegszerűséget tartalmazza, így az a követelésösszegszerűségének alátámasztására nem alkalmas. A Budapest Környéki Törvényszék szerint az MNB által közzétett hivatalos devizaárfolyam alkalmazásának szükségessége jogkérdés. Arra figyelemmel, hogy felperes a fentiek szerint a jogszabályoknak megfelelő tartalmú számszaki kimutatást nem csatolt, a perben szakértői bizonyítása sem volt lefolytatható a Törvényszék szerint.

A Törvényszék megállapította, hogy az alperes fellebbezése alapos volt abban a tekintetben, hogy felperes a követeléseösszegszerűségét nem bizonyította, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az indítványozó a Törvényszék jogerős döntésével szemben törvényes határidőn belül felülvizsgálat engedélyezése iránti és felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő az elsőfokon eljáró Érdi Járásbíróság útján, amely az alábbiakban részletezett indokok alapján elutasításra került.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése:

Az elsőfokú eljárásban hozott ítélet alapján az Indítványozó pernyertes lett, így értelemszerűen az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel nem élt. Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú döntést teljes egészében megváltoztatta az Indítványozó pervesztes lett, azonban a másodfokú ítélettel szemben rendes jogorvoslatra a polgári eljárásjog szabályai alapján nincs lehetősége.

Az Indítványozónak felülvizsgálati eljárás kezdeményezésére a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény – továbbiakban: Pp. – 408. § (1) bekezdése alapján nem volt lehetősége, melyre figyelemmel az Indítványozó a Pp. 409. § 2) bekezdésének a) pontja és a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján a Felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő. A Kúria az Indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét a Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzésével visszautasította.

A Kúria felülvizsgálatot visszautasító végzésének indokolása szerint az Indítványozó a Pp. 409. § (2) bek. a) pontjára alapított engedélyezés iránti kérelméből nem állapítható meg egyértelműen a felülvizsgálat engedélyezésének kért oka. A Kúria végzése szerint az Indítványozó nem jelölt meg a jogerős ítélet által felvetett olyan jogkérdést, amelynek elvi jelentősége és a bírói gyakorlata érdemben vizsgálható lenne. A Kúria az Indítványozó Pp. 409. § (3) bek.-re alapított engedélyezés iránti kérelmét szintén visszautasította, álláspontja szerint az Indítványozó által hivatkozott BH2022.47. sz. határozattal összefüggésben nem jelölte meg a Pp. 410. § (2) bek. cd) pontja szerinti, hogy a hivatkozott közzétett

határozattól a támadott másodfokú ítélet jogkérdésben miként és hol tér el.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 30. § (1) bekezdése alapján a sérelmes bírói döntés közlésétől számított 60 nap. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján az érintett akkor fordulhat alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz, ha a döntés az Indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. Az Indítványozó a Kúria felülvizsgálat engedélyezését visszautasító végzését elektronikus úton 2023. június 21. napján vette kézhez, így az alkotmányjogi panasz előterjesztésének határideje 2023. augusztus 21. napjáig fennáll.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Tekintettel arra, hogy az Indítványozó, az alapeljárásban Felperes volt, és a sérelmezett másodfokú bírói döntéssel a kereseti kérelme elutasításra került, valamint a sérelmezett felülvizsgálatot visszautasító végzéssel a jogkérdésében való rendkívüli jogorvoslat útjától is elzárásra került, az érintettsége kétségen kívül fennáll, az további bizonyításra véleményünk szerint nem szorul.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Véleményünk szerint a másodfokon eljáró bíróság téves jogértelmezésen alapuló ítéletével teljes mértékben megfosztotta az Indítványozót attól, hogy jogát, illetve jogos érdekét, amely álláspontunk szerint a mai napig fennáll az alapeljárás Alperesével szemben, tisztességes peres eljárásban megmértesse.

A másodfokú bíróság döntésében az elsőfokú bíróságtól szöges ellentétben megállapította, hogy az Indítványozó a követelése összecszerúségét nem bizonyította, figyelemmel arra, hogy a keresetéhez nem csatolt olyan kimutatást, ami az MNB árfolyam alkalmazásával mutatja ki az alperesi tartozást, mely MNB árfolyam alkalmazása a Törvényszék szerint jogkérdés, ennél fogva a Törvényszék szerint a követelés összecszerúsége körében szakértő kirendelésének sem volt helye. A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 4/2021 PJE és a 2014. évi XL Tv. 3. § (1) – (2) bekezdésének rendelkezéseit helytelenül, az ügyre nem vonatkoztathatóan értelmezte, és emelte bele az ítélete indoklásába, ugyanis sem a 4/2021 PJE, sem a DH2 Tv. Budapest Környéki Törvényszék által felhívott rendelkezéseiből nem következik, hogy az Indítványozó felperes a követelése összecszerúségét kizárólag az MNB mindenkorai árfolyamát feltüntető kimutatással tudná igazolni.

A Törvényszék a helytelen anyagi jogi jogértelmezése következtében kialakult jogi álláspontjától függetlenül ugyanakkor – az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontjára figyelemmel – kötelezően alkalmaznia kellett volna a Pp. 369. § (4) bekezdését.

A másodfokú bíróság által meghozott ítélet alapján ugyanis megállapítható, hogy a másodfokú bíróság eljárása során a Pp. 369. § (3) bekezdése szerint elvégzett anyagi jogi felülbírlata keretében jutott az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra, vagyis arra, hogy az Indítványozó által csatolt hiteltörténeti

kimutatás a fenti okokból nem alkalmas a követelés alátámasztására. Azonban az elvégzett anyagi jogi felülbírálat során a másodfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 369.§ (4) és a 370.§ (4) bekezdéseiben előírt anyagi pervezetési kötelezettségeinek.

A Pp. 369.§ (4) bekezdése szerint: „A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti, úgy, hogy egyúttal köteles elvégezni a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést és az ezzel összefüggő intézkedéseket megtenni.”

A másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságétól eltérő anyagi jogi álláspontja volt a 2014. évi XL. törvény, a 2014. évi LXXVII. törvény és a 4/2021 PJE rendelkezéseivel kapcsolatban, azonban ezt a másodfokú eljárás során nem hozta a felek tudomására, nem végezte el a saját anyagi jogi álláspontja szerinti helyes anyagi pervezetést, valamint az ezzel összefüggő intézkedéseket is elmulasztotta.

A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék ítélete álláspontunk szerint sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, hiszen a másodfokon eljáró Törvényszék az indítványozó fenti alapjogát már önmagában a helytelen indoklásra alapított anyagi jogi álláspontjával megsértette, ugyanakkor azzal, hogy a Pp. 369. § (4) bekezdésében foglalt alkalmazását mellőzte, teljesen elvágta a felperesi indítványozót attól, hogy tisztességes eljáráshoz való alaptörvényben biztosított jogával éljen, ezáltal a felperesnek a másodfokú eljárásban való részvétele formálissá vált, a törvényszék a Pp. 369. § (4) bekezdésének mellőzésével teljes mértékben megfosztotta attól, hogy a másodfokú eljárásban a hivatkozott jogszabályhely által biztosított nyilatkozatait megtehesse.

A másodfokú bíróság eljárása továbbá azért sérti az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát, mert a Pp. 369. § (4) bekezdésének mellőzése az indítványozó álláspontja szerint részrehajlást és a fair bírósági eljárás teljes mellőzését eredményezte. Az indítványozó álláspontja az, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését kétséget kizáróan sérti az, ha az eljáró bíróság – jelen esetben Budapest Környéki Törvényszék – a helytelen jogértelmezése okán, és a kötelezően alkalmazandó garanciális, eljárásjogi szabályok mellőzésével megfosztja a peres felet (Indítványozót), hogy a perbeli tény- és jogállításait bizonyíthassa, ezáltal a Pp. 2. § -ban foglalt rendelkezési elvet és az Indítványozó rendelkezési jogát teljesen kiüresíti a peres eljárás során.

Az indítványozó, ahogy a fentiekben kifejtette a törvényes határidőn belül felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő az elsőfokon eljáró Érdi Járásbíróság útján

A Kúria felülvizsgálatot visszautasító végzésének indokolása szerint az Indítványozó Pp. 409. § (2) bek. a) pontjára alapított engedélyezés iránti kérelméből nem állapítható meg egyértelműen a felülvizsgálat engedélyezésének kért oka. A Kúria végzése szerint az Indítványozó nem jelölt meg a jogerős ítélet által felvetett olyan jogkérdést, amelynek elvi jelentősége és a bírói gyakorlata érdemben vizsgálható lenne. A Kúria az Indítványozó Pp. 409. § (3) bek.-re alapított engedélyezés iránti kérelmét szintén visszautasította, álláspontja szerint az Indítványozó által hivatkozott BH2022.47. sz. határozattal

összefüggésben nem jelölte meg a Pp. 410. § (2) bek. cd) pontja szerinti, hogy a hivatkozott közzétett határozattól a támadott másodfokú ítélet jogkérdésben miként és hol tér el.

Indítványozó nem ért egyet a Kúria felülvizsgálatot visszautasító Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzése indokolásának [8] [9] [10] [11] bekezdéseiben foglalt megállapításokkal, a felülvizsgálat engedélyezése során a Kúria a végzése szerint a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemtől eltérő sorrendben vizsgálta Indítványozó elsődlegesen és másodlagosan előterjesztett kérelmét, továbbá Indítványozónak a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján, elsődlegesen előterjesztett kérelmét érdemben nem vizsgálta, azt az indokolásában meg sem említi. Indítványozó Pp. 409. § (2) bek. a) pontjára és 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelméből egyértelműen kiderül, hogy milyen okokból tartjuk felülvizsgálat engedélyezésére alkalmasnak a felülvizsgálattal támadott határozatot.

Álláspontunk szerint a Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzése sérti Társaságunknak, mint Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogait.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A másodfokú bíróság megsértette az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított, a tisztességes bírósági jogérvényesítéshez fűződő jogát. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidő belül bírálja el.”

A Kúria egyaránt megsértette az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogait. Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

b).1. A Budapest Környéki Törvényszék 4.Pf.20.959/2022/6. sz. ítéletének alaptörvény ellenessége

b).1.1. Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésének és 28. cikkének megsértésével megvalósuló alapjog sérelem

Indítványozó álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék 4.Pf.20.959/2022/6. sz. ítélete sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogait.

Az alapjogi panasz 1/e pontjában kifejtettük, hogy véleményünk szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1)

bekezdését kétséget kizáróan sérti az, ha az eljáró bíróság – jelen esetben Budapest Környéki Törvényszék – a helytelen jogértelmezése okán, és a kötelezően alkalmazandó garanciális, eljárásjogi szabályok mellőzésével megfosztja a peres felet (Indítványozót), hogy a perbeli tény- és jogállításait bizonyíthassa, ezáltal a Pp. 2. § -ban foglalt rendelkezési elvet és az Indítványozó rendelkezési jogát teljesen kiüresíti a peres eljárás során.

A beadványunk 1/e pontjában kifejtettük, hogy a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 4/2021 Polgári Jogegységi Határozat rendelkezéseit a perbeli esetben nem alkalmazhatta volna, hiszen a 4/2021 PJE rendelkezései kizárólag a DH törvények szerinti elszámolást megelőző hitelezői felmondások esetében, és kizárólag a felmondás jogszerűségének értékelése körében tartalmazzák a bíróságokra kötelező iránymutatást, ugyanakkor a jelen esetben a deviza alapú kölcsönszerződés hitelező által felmondására, jóval a 2014. évi XL. (DH2) törvény szerinti elszámolást, és még a 2015. évi CXLV. törvény szerinti forintosítást követően került sor, tehát a jogegységi határozat alkalmazásának nem volt helye. Továbbá a Budapest Környéki Törvényszék nemcsak, hogy alkalmazta a perbeli esetre nem irányadó PJE-t, hanem annak rendelkezéseit nem megfelelően értelmezte, azokból helytelen jogkövetkeztetést vont le. A PJE ugyanis nem tartalmaz arra iránymutatást, hogy a követelésösszességének kizárólag MNB árfolyamot alkalmazó kimutatással lenne igazolható. Ez már önmagában ellentétes a jogegységi határozat céljával, annak célja ugyanis a törvényi elszámolást megelőző hitelezői felmondások jogszerűségének és összességének vizsgálatára vonatkozó iránymutatás a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekben.

Az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésében a bíróságokra nézve kötelezően, elvi élel rögzíti, hogy a Kúria a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. Az Alaptörvény rendelkezésével összhangban a Bszi. 24. § (1) c) pontja is kimondja, hogy a Kúria a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. A Pp. a fenti kötelező érvényű normák alapján a 346. § (5) bekezdésében garanciális szabályként írja elő a bíróságok részére, hogy az ítéletük indokolásának tartalmaznia kell azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától.

A másodfokú bíróság a PJE-től való eltérés – és számos, a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemben is megjelölt – közzétett határozattól való eltérést, ítélete [41] bekezdésében mindösszesen annyival indokolta, hogy attól függetlenül, hogy a felmondásra a DH törvények szerinti elszámolást követően került sor, a szerződésből fakadó követelés elszámolására irányadóak a 4/2021 PJE határozatban foglaltak. A Törvényszék indokolásában megjelölt téves következtetésre a saját meggyőződése alapján jutott. A PJE határozatnak ugyanis a Törvényszék által felhívott IV.5 és IV.6. pontjai is kizárólag abban az esetben tartalmazzák iránymutatást a követelés elszámolására, amennyiben a szerződés hitelező általi felmondására a törvényi elszámolást megelőzően került sor, azaz az adós a szerződés még tisztességtelen feltételei szerint esett késedelembe.

Hovatovább a Budapest Környéki Törvényszék ítélete indokolásában szintén felhívott DH2 Tv. 3. § (2) bek. sem tartalmaz a Törvényszék által levont jogkövetkeztetést, annak még csak a megszővegezéséből sem következik, hogy a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekben a követelésösszességének kizárólag az MNB árfolyamát feltüntető kimutatással lenne igazolható. Tehát egyrészt az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelme azáltal valósult meg, hogy olyan kötelezettség teljesítését várta volna el az eljáró Budapest Környéki Törvényszék, amelynek nincsen sem jogszabályi alapja, sem

a PJE határozatban rögzített indoka, ezáltal a Budapest Környéki Törvényszék ítélete önkényes, az nem jogszabályon, hanem kizárólag a Törvényszék meggyőződésén alapszik.

Itt kívánunk utalni a T. Alkotmánybíróság 3167/2016 (VII.22) AB végzés [18] bekezdésére:

„A Jogegységi határozat intézménye tehát szükségszerűen egy múltban keletkezett jogszabály egységes értelmezését hivatott biztosítani {ezzel összefüggésben lásd például 2/2016 (II.8) AB határozat, Indokolás [48.] pontja} amely közzétételét követően valamennyi bíróság által – a folyamatban lévő ügyekben is – alkalmazandó.”

A T. Alkotmánybíróság is rámutatott arra a hivatkozott határozatában, hogy a jogegységi határozatok célja az egységes jogértelmezés megteremtése. Az pedig, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a jogegységi határozatot annak céljával, elvi rendeltetésével ellentétesen alkalmazta, a jogegységi határozat indokolását az ügyre nem helytállóan értelmezte, és emelte bele ítélete indoklásába, majd abból helytelen jogkövetkeztetést vont le, álláspontunk szerint megvalósítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog sérelmét, mivel ellentétes az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésével is, hiszen alapvető elvárás a bíróságokkal szemben, hogy egy jogegységi határozatot annak céljával megfelelően értelmezzenek, és megállapítsák azt, hogy az adott jogegységi határozat a perbeli tényállásra alkalmazandó -e.

E-körben hivatkozunk a 3069/2019. (IV.10.) AB határozat indokolásának [32] bekezdésére is.

„A jogegységi határozat rendelkező része – és az ahhoz tartozó logikai érvrendszer – ugyanis olyan, az eljárás tárgyául szolgáló, vagy azzal szorosan összefüggő elvi kérdésekben fogalmaz meg iránymutatásokat, amelyek megtartása révén garantálható az adott jogkérdés azonos megítélése minden bíróságon”

A 3114/2017. (V. 22.) AB végzés, Indokolás [13]. bekezdése szerint:

„[a] jogegységi határozat sajátossága egyebek mellett abból fakad, hogy annak forrása a legfőbb bírósági szerv, a Kúria; másrészt abból, hogy címzettjei a bíróságok, amelyek számára az intern norma a rendelkező részében és az ahhoz tartozó logikai érvrendszerében kötelező”

Egy Jogegységi Határozatot kizárólag teljes terjedelmében lehet értékelni, az abban foglalt logikai érvrendszer a T. Alkotmánybíróság szerint is kötelező a bíróságokra nézve, a másodfokon eljáró Törvényszék pedig éppen a PJE-ben felállított logikai érvrendszert, iránymutatást teszi félre, és helyettesíti saját értelmezésével. Azzal ugyanis, hogy a jogegységi határozatot nem teljes terjedelmében vizsgálta, csupán két bekezdést ragadott ki, helytelen jogkövetkeztetésre jutott, egyrészt arra, hogy a jogegységi határozat irányadó a perbeli tényállásra, másrészt arra, hogy az rendelkezéseket tartalmaz a perbeli követelés elszámolására. A jogegységi határozatok célja éppen az adott jogkérdésben való egységes jogértelmezés megteremtése. A perbeli tényállás szerinti esetben fel sem kellett volna, hogy merüljön a PJE alkalmazása, amennyiben azt a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a rendeltetésének megfelelően veszi figyelembe. Azzal, hogy a Törvényszék eltért a jogegységi határozattól, és annak két kiragadott bekezdésének, eltérő, a jogegységi határozat logikai érvrendszeréből nem következő értelmezést tulajdonított, éppen az egységes jogértelmezés, jogalkalmazás megvalósulását hiúsította meg.

Ahogy azt fentebb kifejtettük a Budapest Környéki Törvényszék ítélete a 4/2021 PJE rendelkezésein alapul, annak ellenére, hogy a jogegységi határozat alkalmazására semmilyen alapot nem biztosított az első és másod fokú bíróság által egyezően megállapított tényállás. A szóban forgó jogegységi határozat

kizárólag a törvényi elszámolást megelőző hitelezői felmondások esetében alkalmazandó, és az indokolásából sem vonható le a Budapest Környéki Törvényszék általi következtetés, mint ahogy az a DH2 Tv. 3. § (2) bekezdéséből sem következik. A Jogegységi határozatban foglalt „logikai érvrendszer” az Alkotmánybíróság szerint a bíróságokra kötelezőek, a másodfokon eljáró Törvényszék pedig éppen a 4/2021 PJE-ben felállított logikai érvrendszert tett felére és helyettesítette saját értelmezésével. A Törvényszék megállapítása, hogy a követelése összecszerűségét Indítványozó kizárólag az MNB hivatalos árfolyamát feltüntető kimutatással igazolhatta volna, sem jogszabályon, sem a hivatkozott PJE határozaton nem, az önkényes, és kizárólag a Törvényszék meggyőződésén alapul. Továbbá a Törvényszék teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a jogi tényt, hogy a DH 2 tv. 18. § (5) bek. alapján felülvizsgálnak minősülő fogyasztói követelés összegét a DH 2 tv. 5. §-a és a vonatkozó MNB rendeletek rendelkezései alapján kizárólag az MNB hivatalos deviza árfolyamának alkalmazásával lehetett kiszámolni és ennek nem ilyen módon történt elszámolását sem az alapügy alperese, sem a Törvényszék nem állította. Így kizárólag az MNB árfolyam feltüntetésének hiányára alapított felülbírálat ellentmond a józan észnek.

Az Abt. 29. §-a szerinti bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdése az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésének és 28. cikkének megsértését is jelentő téves anyagi jog alkalmazás vonatkozásában abban rejlik, hogy ha egy bírói döntés egy jogegységi határozatot és egy jogszabályhelyet úgy alkalmaz, hogy azoknak ok-okozati összefüggésben nem összeegyeztethető az adott ügynek (mindkét fokon eljáró bíróság által egyezően megállapított) tényállásával, az jelentheti-e az Alaptörvény 25.cikk (3) bekezdésének és a 28. cikkének olyan mértékű megsértését ami egyúttal a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét váltja ki? (Fontos megjegyezni, hogy adott bírói döntést megelőző bírósági eljárásban fel sem merült ezek alkalmazása, illetőleg alkalmazhatósága.) Véleményünk szerint a jelen panasszal támadott bírói döntés érdemében alaptörvény-ellenes, mivel a deklarált jogállamiságból következő jogbiztonság sérelmét jelenti, ha egy bírói döntés úgy alkalmaz egy jogegységi határozatot, hogy az abban foglalt jogkérdés tárgyában homlokegyenest ellentétes álláspontra jut, és amennyiben nem teljesül egy bírói döntésben a jogállamiságból fakadó jogbiztonság követelménye, úgy az a bírói döntés szükségképpen sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot is.

Álláspontunk szerint tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jog sérelmét már önmagában jelenti, hogy a Budapest Környéki Törvényszék olyan kötelezettség teljesítését várta volna el a Felperesi indítványozótól mely sem jogszabályon, sem a Törvényszék indokolásában hivatkozott jogegységi határozaton nem alapszik, az önkényes és kizárólag a Törvényszék meggyőződésén alapul.

b)1.2. A Pp. 369. § (4) bekezdésével együttesen érvényesülő Pp. 370.§ (4) bekezdésének megsértésével magvalósuló alapjog sérelem

Ahogy az a beadványunk 1/e pontjában is bemutatásra került Indítványozó álláspontja szerint a Budapest Környéki Törvényszék a 4/2021 PJE és DH2 Tv. rendelkezéseinek helytelen értelmezésén túl, az eljárása során a Pp. 369. § (4) bekezdésének, és a Pp. 370. § (4) bekezdésének mellőzésével járt el.

A Pp. 369.§ (4) bekezdése szerint: *„A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti, úgy, hogy egyúttal köteles elvégezni a saját anyagi jogi álláspontja szerint helyes anyagi pervezetést és az ezzel összefüggő intézkedéseket megtenni.”*

A fent idézett Pp. 369. § (4) bekezdésével együttesen érvényesülő Pp. 370.§ (4) bekezdése szerint: „Ha a másodfokú bíróság az ügyvel kapcsolatos, az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontjának következményeként azt állapítja meg, hogy az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő, ezt a felek tudomására hozza és a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe. Ilyen esetben a másodfokú bíróság a továbbiakban a 369. § (4) bekezdésében meghatározottak szerint jár el.”

Az elsőfokon eljáró Érdi Járásbíróság az összecszerűség körében F/8. sz., majd F/24. sz. alatt benyújtott kimutatást bizonyításra alkalmasnak találta és egyúttal ítéletének [61] bekezdésében úgy rendelkezett, hogy felperes részletes számszaki levezetésével hitelt érdemlően igazolta követelését, így nem látta indokoltnak az ügyben igazságügyi könyvszakértő kirendelését, és a Felperes kereseti kérelmének helyt adott.

A perben a másodfokú bíróságnak az a elsőfokú bíróságtól eltérő – és álláspontunk szerint helytelen – anyagi jogi álláspontja volt a 2014. évi XL. törvény, a 2014. évi LXXVII. törvény és a 4/2021 PJE rendelkezései alapján, hogy a felperesnek az MNB árfolyamát tartalmazó kimutatással volna szükséges a követelése összecszerűségét bizonyítania - azonban ezt a másodfokú eljárás során nem hozta a felek tudomására, nem végezte el a saját anyagi jogi álláspontja szerinti helyes anyagi pervezetést, valamint az ezzel összefüggő intézkedéseket is elmulasztotta, ítélete indokolásának [45] bekezdésében pusztán rámutatott arra, hogy a Felperes a bíróság álláspontja szerint megfelelő számszaki kimutatást nem csatolt. Ugyanakkor az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontjáról a feleket nem tájékoztatta, felperes felé a Törvényszék álláspontjának megfelelő kimutatás becsatolására való felhívást nem intézett.

Indítványozó szerint a Pp. 369. § (4) bekezdésében rögzített garanciális szabály kötelező alkalmazásával a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék éppen a fentebb kifejtett és már önmagában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütköző anyagi jogi álláspontját tudta volna szabályosan kifejezésre juttatni azzal, hogy a Felperest (Indítványozót) az álláspontja szerint megfelelő számszaki kimutatás becsatolására hívja fel, ezzel lehetőséget adva arra, hogy Indítványozó a követelése összecszerűségét a kontradiktórius eljárás keretében igazolja. Ugyanakkor a Törvényszék a Pp. hivatkozott rendelkezéseit eljárása során mellőzte, ezzel teljesen elzárta Indítványozót attól, hogy a követelésének összecszerűségét bizonyíthassa, és ezzel a peres eljárást egyfokúvá degradálta. A Pp. fent hivatkozott rendelkezései (369.§ (4) és 370.§ (4) bekezdések), olyan garanciális szabályok, melyek biztosítják, hogy a polgári peres eljárás során az első-és másodfokon eljáró bíróságok eltérő anyagi jogi álláspontja esetén, a felek előadhassák az eltérő álláspontokhoz kapcsolódó – vagy éppen azzal ellentétes – érvelésüket, indítványaikat. Ezzel lehetőséget teremtenek arra, hogy az elsőfokú, esetlegesen téves döntés esetén – amennyiben azt a másodfok észleli – a döntés a felek erre vonatkozó álláspontját is figyelembevéve megalapozott legyen. A jogalkotó szándéka e két eljárási szabállyal nyilvánvalóan az volt, hogy a felek rendelkezési jogán kívül eső esetekben se legyenek elzárva attól, hogy minden lényeges tény-és jogállításuk előadathassék. Ha ez utóbbi nem lenne cél, akkor nyilvánvalóan nem lenne jogszabályi kötelezés arra, hogy a másodfokon eljáró bíróság hozza a felek tudomására az eltérő álláspontját és nyilatkoztassa őket arra vonatkozóan.

A T. Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatában megállapította, hogy a tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a bíróságok feladata. A Budapest Környéki Törvényszék a garanciális jellegű, és kötelezően alkalmazandó eljárási szabályok elmulasztásával megvalósult *contra legem* jogalkalmazása vezetett végső soron ahhoz, hogy Indítványozó keresete jogerősen

elutasításra került.

Álláspontunk szerint a Budapest Környéki Törvényszék anyagi jogi álláspontja, - még ha helytelen is - vitatható lett volna azzal, hogy a Törvényszék a Pp. hivatkozott szabályai szerinti anyagi pervezetést elvégzi, és felhívja Indítványozót az álláspontja szerint megfelelő számszaki kimutatás becsatolására. A Törvényszék Pp.-vel szembeni eljárása is már önmagában sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, hiszen a contra legem jogalkalmazás – pontosabban a jogalkalmazás hiánya – az ügy érdemi eldöntésére kihatott, az nem tekinthető jelentéktelen eljárási hibának, hiszen éppen ezzel fosztotta meg a Felperest attól, hogy a követelése összecszerúségét, a Törvényszék hibás anyagi jogi álláspontja ellenére igazolhassa.

Meg kívánjuk jegyezni, hogy a két részletezett hiba – helytelen anyagi jogi állásfoglalás a 4/2021 PJE alkalmazhatósága tekintetében, és a Pp. szabályai alkalmazásának elmulasztása – ha külön-külön önállóan nem is, mint két együttes feltétel véleményünk szerint kétséget kizáróan eléri azt a jogszérelmi szintet, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét jelentse. E-körben hivatkozunk a 20/2017 (VII. 18.) AB határozat indokolásának [29] bekezdésében foglaltakra, ahol az Alkotmánybíróság kifejtette, miszerint

"a bírói jogértelmezés kizáró – alapjogi relevanciát elérő – hibája csak akkor merülhet fel, ha a következő – egymást erősítő – feltételek együttes fennállása megállapítható. Egyrészt a bíróság a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolja meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazza. Másrészt, ezzel párhuzamosan, ha a bíróság a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem veszi figyelembe. Harmadrészt, ha a bíróság döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapítja, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó új jogi szabályozás elfogadásával és hatálybaléptetésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezett."

A fent kifejtettek alapján tehát a Törvényszék úgy alkalmazott az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi pervezetést, hogy arra nem hívta fel a felek figyelmét és az elsőfokú bíróság döntésétől olyan kérdésben tért el, amelyet álláspontja szerint máshogy kell értelmezni, ezzel elzárva a jogszabályban biztosított lehetőségétől az Indítványozót. A Pp. ugyanis nem mérlegelési körbe, hanem kötelezően alkalmazandó körbe helyezi a 369.§ (4) bekezdésében foglalt és 370.§ (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseit, ami azt jelenti, hogy amennyiben eltér a Törvényszéknek az anyagi jogértelmezése, és ezáltal az anyagi pervezetése az elsőfokú bíróságtól, úgy erre köteles felhívni a peres felek figyelmét, és ennek körében lehetőséget kell adnia nyilatkozat és esetleges bizonyítási indítvány megtételére. Mivel erre a Törvényszék a peres eljárás során ki sem tért - pedig a fentiek alapján nyilvánvalóan köteles lett volna -, megsértette a Pp. fent említett rendelkezéseit, amivel tulajdonképpen egyfokúvá téve a polgári peres eljárást és megsértette az Indítványozó a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogát.

Az Abt. 29. §-a szerinti alkotmányjogi jelentőségű kérdés a Pp. 369. § (4) bekezdésével együttesen érvényesülő Pp. 370.§ (4) bekezdése vonatkozásában abban rejlik, hogy ezen jogszabályhelyek az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljárás egyik garanciális elemének minősíthető-e. Álláspontunk

szerint erre a kérdésre a válasz egyértelmű igen. Ha ezt a hivatkozott szabályt az eljáró másodfokú bíróságok szabadon figyelmen kívül hagyhatják, akkor az elsőfokú bíróságok döntéseit úgy változtathatják meg a másodfokon eljáró bíróságok, hogy az érdemi döntésük meghozatala során az érintett felek számára semmilyen – amúgy a Pp. által kötelezően biztosítandó – lehetőséget (nyilatkozat tételt, eljárásjogi cselekmény indítványozást) nem biztosítanak az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi megítélésük vonatkozásában.

Álláspontunk szerint amennyiben a másodfokú bíróság nem ért egyet az elsőfokú bíróság anyagi jogi pervezetésével és nem kívánja ennek kapcsán a saját anyagi jogi pervezetését lefolytatni, úgy ez esetben – a Pp. vonatkozó rendelkezései és nem utolsósorban a tisztességes bírósági eljárásra vonatkozó alapjog alapján – kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és új eljárás lefolytatása iránt dönthet.

Álláspontunk szerint megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék az eljárása során megsértette Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, így kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 4.Pf.20.959/2022/6. sz. ítéletét az Abtv. 43. § -a alapján megsemmisíteni szíveskedjék!

b).2. A Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzésének alaptörvény ellenessége, az indokolási kötelezettség megsértése

Társaságunk, mint indítványozó, a Budapest Környéki Törvényszék 4.Pf.20.959/2022/6. sz. ítéletével szemben a törvényes határidőn belül felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő az elsőfokon eljáró Erdi Járásbíróság útján.

A Kúria felülvizsgálatot visszautasító végzésének indokolása szerint az Indítványozó Pp. 409. § (2) bek. a) pontjára alapított engedélyezés iránti kérelméből nem állapítható meg egyértelműen a felülvizsgálat engedélyezésének kért oka. A Kúria végzése szerint az Indítványozó nem jelölt meg a jogerős ítélet által felvetett olyan jogkérdést, amelynek elvi jelentősége és a bírói gyakorlata érdemben vizsgálható lenne. A Kúria az Indítványozó Pp. 409. § (3) bek.-re alapított engedélyezés iránti kérelmét szintén visszautasította, álláspontja szerint az Indítványozó által hivatkozott BH2022.47. sz. határozattal összefüggésben nem jelölte meg a Pp. 410. § (2) bek. cd) pontja szerinti, hogy a hivatkozott közzétett határozattól a támadott másodfokú ítélet jogkérdésben miként és hol tér el.

Indítványozó szerint a Kúria felülvizsgálat engedélyezését visszautasító végzése sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírói eljáráshoz való jogát és a az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogát.

Indítványozó a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének felülvizsgálatát elsődlegesen a Pp. 409. § (3) bek., míg másodlagosan a Pp. 409. § (2) bek. a) pontja alapján kérte, ugyanakkor a Kúria végzésében foglalt indokolás szerint a Kúria éppen eltérő sorrendben vizsgálta Társaságunk kérelmeit.

A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem indokolásának III.1. alpontja „A Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés” elnevezés éppen a Pp. 409. § (3) bek.-re alapított engedélyezési ok alapján került megjelölésre.

Indítványozó a kérelme indokolásának III.1.1. alcímében részletesen levezeti, hogy a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék ítélete a 4/2021 Polgári Jogegységi határozat IV.5. és IV.6. bekezdéseit helytelenül alkalmazta a perbeli tényállásra, továbbá kifejtésre került az is, hogy önmagában a jogegységi határozat alkalmazásának sem lett volna helye, tekintettel arra, hogy a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés jóval a DH törvények szerinti elszámolást követően került felmondásra. Indítványozó a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított kérelmére figyelemmel a Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontja szerint és a 2/2021 (VII.12.) PK vélemény 5. pontjában foglaltaknak megfelelően megjelölte a Kúria azon közzétett határozatait és a határozatok azon részét, melyektől a felülvizsgálattal támadott ítélet jogkérdésben eltért, az alábbiak szerint:

„Fenti álláspontunkat erősítik továbbá a Fővárosi Ítéltábla Gf.40305/2021/13., a Kúria Gfv.30059/2022/5., a Kúria Gfv.30385/2021/6., és a Kúria Gfv.30422/2021/2. sz. precedensképes határozatai is, melyekben egyértelműen akként foglalt állást a Kúria, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla, hogy amennyiben a deviza alapú kölcsön, vagy hitelszerződés adós fizetési késedelmére alapított felmondására a DH Törvények szerinti elszámolást követően került sor, úgy a jogegységi határozat alkalmazására nincsen lehetőség, hiszen az adós ezen esetekben már a szerződés tisztességes feltételei mentén esett késedelembe.”

A Fővárosi Ítéltábla Gf.40305/2021/13. sz. határozata

[67] bekezdés

„A felmondás érvénytelensége és jogszerűsége körében az ítéltábla utal arra, hogy a 4/2021 PJE határozatban foglaltak az adott esetben nem irányadóak, figyelemmel arra, hogy a felmondás négy évvel a DH törvények által előírt banki pénzügyi elszámolást követően történt. A peradatokból megállapítható, és a felperesek jogi képviselője is megerősítette, hogy az adósok a kölcsönszerződés visszafizetésének teljesítését 2015-től beszüntették. Ebből következően az rPtk. 525. § (1) és (2) bekezdése és a szerződés hivatkozott rendelkezése folytán is a súlyos szerződészegés bekövetkezett, nem állapítható meg ugyanis az, hogy csupán csekély összegű tartozása állt volna fenn a felpereseknek a felmondás időpontjában.”

A Kúria Gfv.30059/2022/5. sz. határozata

[38] bekezdés

„Az, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmében sem vitatta, hogy az I. rendű alperes az árfolyamrész és az egyoldalú kamatemelés alkalmazásával tisztességtelenül felszámított összeggel elszámolt. Ettől függetlenül hangsúlyozza a Kúria, hogy a perbeli esetben a kölcsönszerződés 2019. április 29-i felmondását jóval megelőzte a DH2 tv.-en alapuló elszámolás e tisztességtelen szerződési feltételek alkalmazásával összefüggésben, amire 2015. április 27-én már sor került. Ebből következően fel sem merült annak a lehetősége, hogy az I. rendű Alperes a törlesztőrészleteknek a DH1 Tv. szerint érvénytelen szerződéses rendelkezéseken alapuló részre nemteljesítését vette volna figyelembe utóbb az adós fennálló késedelmeként és a felmondás okaként.”

A Kúria Gfv.30385/2021/6. sz. határozata

[37] bekezdés

„E körben kiemelendő, hogy a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott, ekként a felülvizsgálati eljárásban is irányadó tényállás szerint az ügyben a DH törvények szerinti elszámolás 2015. február 1-jei fordulónappal megtörtént, az elszámolás a tisztességtelen

szerződési feltételek miatt a felperesek túlfizetése 6.740,77 svájci frank volt. Lényeges továbbá, hogy a 4/2021 PJE határozatban kifejtettek értelemszerűen csak a felülvizsgált elszámolást megelőző felmondásokra vonatkoznak, amihez képest az adott ügyben a felmondás megtételére a felülvizsgált elszámolás fordulónapját (2015. február 1.) követően került sor (2015. november 10.).”

A Kúria Gfu.30049/2022/4. sz. határozata

[14] bekezdés

„Hangsúlyozza a Kúria, hogy adott ügyet specializáló tényállás mellett – kiemelten arra tekintettel, hogy a perbeli szerződés 2016. évi felmondását jóval (közel egy évvel) megelőzte a DH2 Tv.-en alapuló kötelező elszámolás a tisztességtelen szerződési feltételek alkalmazásával összefüggésben – nem merült fel a 4/2021 PJE határozattól való eltérés lehetősége: alapvetően az, hogy a hitelező a törlesztőrészeknek a 2014. évi XXXVIII. törvény szerint érvénytelen szerződéses rendelkezésen alapuló részének nemteljesítését vette (vehette) volna figyelembe utóbb az adós fennálló késedelmeként és a felmondás okaként.

A megjelölt precedensképes határozatok alapján megállapítható, hogy a 4/2021 PJE rendeltetése a DH törvények szerinti elszámolást megelőző hitelezői felmondások jogszerűségének vizsgálata. A 4/2021 PJE Budapest Környéki Törvényszék által idézett IV.5 és IV.6. pontjai is kizárólag a törvényi elszámolást megelőzően közölt hitelezői felmondások vonatkozásában értelmezhetők.”

Ezen közzétett, precedensképes határozatok Indítványozó által idézett bekezdéseiben a Kúria éppen azt mondta ki, hogy a 4/2021 PJE alkalmazása fel sem merülhet, amennyiben a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés felmondására a DH törvények szerinti elszámolást követően került sor. Ugyanakkor a Kúria ezen közzétett határozatokat Indítványozónak a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelme tekintetében nem vizsgálta, a visszautasító végzése indokolásában meg sem említi, annak ellenére, hogy a határozatok a Pp. 410. § (2) bek. cd) pontjában előírtaknak és az I/2021 (VII.12.) PK vélemény 5. pontjában foglaltaknak megfelelően megjelölésre kerültek.

Álláspontunk szerint már önmagában az sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogát, hogy a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet nem teljes egészében vizsgálja, Indítványozó által a Pp. szabályainak megfelelően megjelölt határozatokat nem veszi figyelembe, és azokra az indokolásában ki sem tér.

A T. Alkotmánybíróság a 7/2013 (III.1) AB határozatának [34] bekezdésében rámutatott, hogy „*az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárás törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárás szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárás szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárás törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.*”

A Kúria által hivatkozott 1/2021 (VII.12.) PK vélemény indokolásának 5. pontja is az alábbi iránymutatást adja a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem esetén:

„A Pp. 409. § (3) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálatot akkor engedélyezi, ha a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér. A „közzétett” határozat fogalmát a Pp. 346. § (5) bekezdésére, illetve a Bszi. 32. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel úgy kell értelmezni, hogy az alatt a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett, 2012. január 1-je után meghozott határozatokat kell érteni. A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet előterjesztő félnek minden esetben egyértelműen azonosítható módon – az eltéréssel érintett határozatok ügyszámának pontos feltüntetésével – meg kell jelölnie, hogy a jogerős határozat melyik korábban közzétett döntéstől tér el.

Ha megállapítható, hogy a jogerős ítélet a Kúria által a fentiek szerint meghozott és közzétett határozattól eltér, a fél által állított jogszabálysértésre tekintettel a felülvizsgálatot engedélyezni kell, az engedélyezés körében – ellentétben a 409. § (2) bekezdése szerinti engedélyezési okokkal – a Kúriának mérlegelése jogköre nincs. A mérlegelést nem tűrő engedélyezési ok ellenére nem engedélyezhető a felülvizsgálat abban az esetben, ha a jogerős ítélet a Kúria által korábban közzétett határozattól eltér ugyan, de ez utóbbiban kifejtett jogi álláspont már nem irányadó, mert a Kúria a kérdésben eltérően rendelkező jogegységi határozatot hozott.”

A Kúria indokolásának hiánya sérti Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírói eljáráshoz való jogát. Indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelméből ugyanis kétséget kizáróan megállapítható, hogy a fenti közzétett határozatokra a Pp. 409. § (3) bekezdése alapján előterjesztett kérelmében hivatkozott, annak alátámasztásaként, hogy a jogerős ítélet a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben eltért. Tekintettel arra, hogy a határozatokat Indítványozó a Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontjának megfelelően, és a 1/2021 (VII.12.) PK véleménynek megfelelően megjelölte, **a Kúriának a jogerős ítélet felülvizsgálatát mérlegelés nélkül engedélyeznie kellett volna.** Ahogy a T. Alkotmánybíróság a 7/2013 AB határozatban megállapította, „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

Tekintettel arra, hogy Indítványozó elsődlegesen előterjesztett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelme alátámasztásaként hivatkozott a fent megjelölt határozatokra, azok az ügy lényegére vonatkozóak voltak, hiszen elsődlegesen ezen kérelmünket lett volna szükséges elbírálnia a Kúria. A Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzéséből megállapítható, hogy a Kúria az elsődleges kérelmünket nem vette figyelembe, azt nem vizsgálta, indokolásában ki sem tér rá, azaz eljárása során nem kellő alapossgal vizsgálta meg az ügy lényegét érintő kérelmünket és azt nem is értékelt. A Pp. 2. § (2) bekezdésében rögzített rendelkezési elv szerint a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Pp. rendelkezési elvével összhangban áll a 1/2021 (VII.12.) PK vélemény 6. pontja kimondja, hogy a rendelkezési elv a felülvizsgálat engedélyezése körében is érvényesül.

Indítványozó elsődlegesen előterjesztett kérelmét a Kúria nem vizsgálta, annak ellenére, hogy a kérelmünk az eljárási szabályoknak megfelelően került előterjesztésre, ennél fogva a Kúria nem kellő alapossgal járt el, mellyel megakadályozta azt, hogy a kérelmünk alapján a jogerős ítélet felülvizsgálata engedélyezésre kerüljön. Nyomatékosan ismételtén utalunk rá, hogy a Kúriának a Pp. 409. § (3) bek. alapján előterjesztett, és a Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontjának megfelelő kérelem esetén mérlegelési jogköre hiányában a jogerős ítélet felülvizsgálatát engedélyeznie kellett volna, azonban a kérelmünk érdemi, megfelelő gondossággal való megvizsgálását elmulasztotta, ezáltal a Kúria

Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzése sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírói eljáráshoz való jogát és véleményünk szerint ezáltal sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogát.

A Kúria a végzése indokolásának [10] és [11] bekezdésében említi mindösszesen az Indítványozó Pp. 409. § (3) bek.-re alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét, azt is kizárólag az Indítványozó által teljesen más kontextusban hivatkozott BH2022.47. sz. határozattal kapcsolatban.

A Kúria a végzése [11] bekezdésében kifejti, hogy a Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontja szerint a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozás esetén a kérelemben meg kell jelölni a Kúria közzétett határozatát és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálattal támadott ítéleti rendelkezés jogkérdésben eltér. A jogszabályi hivatkozást követően a Kúria mindösszesen annyit jelent ki – álláspontunk szerint helytelenül - a végzése indokolásában, hogy a felperes az általa hivatkozott BH2022.47. sz. határozattal összefüggésben nem jelölt meg jogkérdést.

Indítványozó úgy véli, és meg kívánja jegyezni, hogy sem a Pp. 409. § (3) bek. -re alapított kérelem esetén alkalmazandó Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontjából, sem a felülvizsgálat engedélyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről rendelkező I/2021 (VII.12.) PK véleményből nem következik az, hogy a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított engedélyezési kérelem esetén az engedélyezést kérő félnek a jogkérdést „expressis verbis” kell megjelölnie, csupán a Kúria közzétett határozatát és annak azt a részét szükséges megjelölni, amelytől a felülvizsgálattal támadott ítéleti rendelkezés jogkérdésben eltér.

A Kúria azon megállapítása, hogy a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított kérelem esetén nem került megjelölésre a Pp. 410. § (2) bek. c) pont cd) alpontja szerinti jogkérdés, sem helytálló, iratellenes, ugyanis a jogkérdés egyrésztől megjelölésre került a kérelemben, az a kérelem alapos elolvasásával kétséget kizáróan megállapítható. Másrésztől a Kúria megállapítása azért sem lehet helytálló, mivel az nem jogszabályon, hanem kizárólag a T. Kúria meggyőződésén alapszik, hiszen sem a Pp., sem a Kúria által is hivatkozott PK vélemény nem követeli meg, hogy a jogkérdés a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem esetén a jogkérdés részletesen kifejtésre kerüljön.

Utalni kívánunk a Pp. 110. § (3) bekezdésében foglalt tartalmi elbírálás követelményére, melyre a Kúria utalt, ugyanakkor nem kellő súllyal alkalmazott. Indítványozó ugyan a BH2022.47. sz. határozatra való hivatkozása körében explicit módon „nem jelölte meg” a Kúria által megkívánt Pp. 410. § (2) bek c) pont cd) alpont szerinti jogkérdést, ugyanakkor a tartalmi elbírálás követelményének megfelelő alkalmazása mellett a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelemből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a „jogkérdés” a BH2022.47. sz. határozattól való eltérés tekintetében a Pp. 369. § (4) bekezdésében és 370. § (4) bekezdésében foglalt eljárási szabály alkalmazása, és annak a Budapest Környéki Törvényszék által való mellőzése, ugyanis a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem **15. oldalán** az alábbiak kerültek kifejtésre:

„A másodfokú bíróság által meghozott ítélet alapján megállapítható, hogy a másodfokú bíróság eljárása során a Pp. 369. § (3) bekezdése szerint elvégzett anyagi jogi felülbírálat keretében jutott az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontra. Azonban az elvégzett anyagi jogi felülbírálat során a másodfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 369.§ (4) és a 370.§ (4) bekezdéseiben előírt anyagi

pervezetési kötelezettségeinek.”

„Kúria a BH2022.47. számon közzétett eseti döntésében elvi éllel kimondta, hogy „[62] ... a Pp. 370. § (4) bekezdése, valamint a 369. § (4) bekezdése alkalmazásának egyező előfeltétele, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetve eljárásának anyagi pervezetéssel összefüggő részét csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja és minősítheti, ennek kapcsán, ennek keretein belül kell elvégeznie a saját anyagi jogi álláspontja szerinti belyes anyagi pervezetést.”

Indítványozó álláspontja, hogy a Kúria végzésének [11] bekezdése nem ad érdemi választ arra, hogy az Indítványozó által hivatkozott BH2022.47. sz. határozat esetében a Kúria számára miért nem került elégségesen megjelölésre a „jogkérdés” hiszen sem a Pp. 410. § (2) bek c) alpont cd) alpontja, sem a 2/2021 (VII.12) PK vélemény nem követeli meg jogkérdés megjelölését a Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem esetén, csupán azt, hogy a Kúria közzétett határozata és annak az a része kerüljön megjelölésre, amelytől a felülvizsgálattal támadott ítéleti rendelkezés jogkérdésben eltér. Amennyiben pedig a Pp. szabálya a jogkérdés megjelölését megköveteli, úgy az elvi jelentőségű jogkérdés Indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmének 15. oldalán megjelölésre került.

Álláspontunk szerint tehát a Kúria nem az elvárható kellő alaposítással vizsgálta meg Indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét, hivatkozott a Pp. 110. § (3) bekezdésében foglalt tartalom szerinti elbírálásra, ugyanakkor azt sem kellő mértékben vette figyelembe.

Ismételten hivatkozunk az Alkotmánybíróság 7/2013 (III.1.) AB határozatának [34] bekezdésére, mely szerint „Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

Véleményünk szerint a Kúria Indítványozó felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét, az abban foglalt részletes indokait nem kellő alaposítással vizsgálta meg, a hivatkozott határozatokat nem vette figyelembe, azokat nem értékelte, annak ellenére, hogy azok a Pp. irányadó szabályainak megfelelően kerültek megjelölésre, és alapvető elvárás a bíróságoktól, így a Kúriától is a tisztességes bírói eljáráshoz való jogból fakadóan, hogy a bíróság a fél által előadottakat kellő alaposítással megvizsgálja, azokat nem hagyhatja figyelmen kívül indoklása során. Az engedélyezés iránti kérelem vizsgálata során a Kúria kizárólag a Pp. 410. § -ban foglalt formai követelményekre hagyatkozott, az engedélyezés iránti kérelmet annak lényegi tartalma szerint kellő alaposítással nem vizsgálta, hivatkozott a Pp. 110. § (3) bekezdésében foglalt tartalom szerinti elbírálás elvére, de azt érdemben nem alkalmazta.

A Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzése [10] bekezdése tér ki a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem, Pp. 409.§ (3) bekezdése szerinti részére. Azonban a Kúria itt csupán annyit említ meg, hogy Indítványozó az említett jogszabályhely alapján is kérte a felülvizsgálat engedélyezését.

Álláspontunk szerint a Kúria ebben az esetben nem tett eleget az indokolási kötelezettségének.

Ahogy fentebb kifejtettük, a Kúriának az említett esetben nincs mérlegelési lehetősége a felülvizsgálat engedélyezését illetően, amennyiben a felülvizsgálni kért ítélet eltér a Kúria közzétett határozatától. Természetesen a Kúria visszautasíthatja a fél ilyen tárgyú kérelmét, amennyiben az abban foglaltakkal

nem ért egyet és annak okaira az indokolásában megfelelően részletezi.

Ugyanakkor a Kúriára is vonatkozik az Alaptörvény, és az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében deklarált jogállamisághoz, az ebből eredő jogbiztonsághoz és az ezen alkotmányos alapjogokra épülő XXVIII. cikk (1) szerinti tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapjog, illetve ezek betartásának kötelezettsége. A bírósági határozatokkal szemben támasztott egyik alapkövetelmény, hogy azoknak – a kivételes esetektől eltekintve – a döntés indokolását tartalmazniuk kell. A Kúria fenti végzése egyértelműen nem tartalmaz indokolást a tekintetben, hogy miért nem engedélyezte a felülvizsgálatot Indítványozó kérelmére, az egyértelműen megjelölt engedélyezési ok ellenére.

A fentiekben foglaltak alapján a Kúria Gfv.I.30.224/2023/2. sz. végzése sérti Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz és ezáltal az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt, jogorvoslathoz való jogát.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az Indítványozó a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését nem kezdeményezte, figyelemmel arra, hogy végrehajtási eljárás az ügyben nem indult. Az Indítványozó perköltség fizetési kötelezettségének jelen alkotmányjogi panasz benyújtása ellenére eleget tett, így az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló ügyből kifolyólag végrehajtási eljárás megindítása az Indítványozóval szemben nem várható.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el.

Mellékelten csatoljuk az eljáró jogi képviselő dr. Farkas Ádám kamarai jogtanácsos a T. Alkotmánybíróság előtti, kifejezetten jelen eljárásra szóló meghatalmazását, valamint kamarai jogtanácsosi igazolványának másolati példányát (F/1.)

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

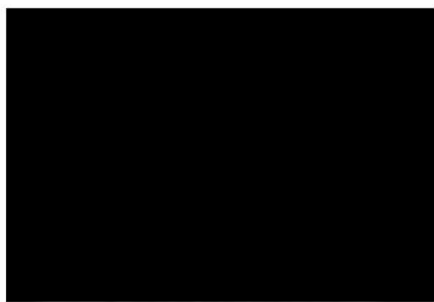
Indítványozó nyilatkozik arról, hogy nem járul hozzá adatai közzétételéhez, kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a kérelem lényegét, az alkotmányjogi panaszt elbíráló végzést, valamint minden ezekhez esetlegesen kapcsolódó dokumentumot anonimizálva szíveskedjen közzé tenni!

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata

Tekintettel arra, hogy az Indítványozó az alapeljárásban peres fél, Felperes volt, így érintettsége további bizonyításra véleményünk szerint nem szorul. A sérelmesnek tartott bírói döntést mellékletként csatoljuk (F/2.).

Budapest, 2023.08.18.

Tisztelettel:

Felperes képviselőként